

B I L T E N

FESTIVAL RAZVOJNOG KAZALIŠTA • DAN 4 • 21. RUJNA 2012. • STUDENTSKI CENTAR U ZAGREBU • ULAZ BESPLATAN

PSILICONE THEATRE & CHOCOJAZZ
FT. ALEXANDER FORSTNER:
REJECT YOUR SOUL

GANZ NOVI UVODNIK

Evo nas i u novom, ganz novom, četvrtom danu Novog Ganz novog festivala i slijede nova, ganz nova dogadanja! Što je sve danas na programu? Osim Gumještaja namještaja i stalnog postava u sc-u, reprizira se i performans 'Mobile Homes' Naje Lee Jensen. Tu je predavanje Joanne van der Zanden, hvaljeni 'crni balet' Vodoinstalater autora Natalije Manojlović i Gordana Tudora, jedna od najnagradivnijih predstava

protekle kazališne sezone - *Mrzim istinu!* Olivera Frlića, zatim Psilicone Theatre i za kraj, bend Antenat, poznato ime zagrebačke glazbene scene!

O jučerašnjim izvedbama imate prilike čitati u kritikama Marije Krnić, Nine Čolović i Ive Božić. U atmosferu festivala neka vas upute fotke Damira Žižića (više na Ganznovi.sczg.hr i facebook.com/NoviGanzNovi), a najavu sutrašnjeg programa potražite na zadnjoj stranici biltena.

Želimo vam dobru i ganz novu zabavu,

— Uredništvo biltena i festivalski tim Novog Ganza

JOANNA VAN DER ZANDEN: UČESNIČKI FORMATI U KULTURNIM PRAKSAMA

Ili kako uključiti svoju majku, ujaka, dadiju, susjede, čistačicu, učitelja, sportski klub, hobij prijatelja i prijatelje prijatelja - predavanje APAP. 21. 9. u 18:30, Teatar & TD, ulaz besplatan.

O PREDAVANJU Predavanje nezavisne kustosice Joanne van der Zanden pokazat će primjere

kustoskih praksi u umjetnosti i dizajnu, a koje traže uključenost druge (drugačije) publike. Sve više i više, kulturne organizacije (muzeji,

galerije suvremenih umjetnosti, umjetnički festivali itd.) traže koncepte po kojima će proširiti i povećati broj publike, nanovo osmisliti svoju metodologiju i povezati se sa svijetom u kojem su svi pozvani da budu 'stvaratelji' ili 'stručnjaci'. Van der Zanden će podijeliti učesničke primjere iz svojeg kustoskog iskustva kao i iz tudi, te će pokazati kako taj novi fokus može dovesti do otvorenije, vitalnije i održivije kulturne prakse.

O JOANNI Joanna van der Zanden (NL) radi kao nezavisna kustosica, predavačica i umjetnička direktorka na nizu interdisciplinarnih projekata. Zanima je istraživanje novih kulturnih formata u kojima javnost biva uključena u istraživanje i stvaranje. Ona smatra kako bi suvremeni kulturni centri trebali djelovati kao katalizatori koji će stimulirati kritičko i kreativno razmišljanje i stvaranje. Više na Ganznovi.sczg.hr i facebook.com/GanzNoviFestival.

NATALIJA MANOJLOVIĆ I GORDAN TUDOR: VODO- INSTALATER

21.09. u 19:00, Teatar & TD – polukružna dvorana, ulaz besplatan.

O VODOINSTALATERU *Vodoinstalater* je komorni balet prema motivima Borisa Viana, crno-humornog francuskog pisca, pjesnika, skladatelja... Inspirirani Vianovom zbirkom novela 'Mravci' složili smo novu priču; libretto prema kojem će nastati partitura, a prema njoj *Vodoinstalater*. Kao i svaki balet i *Vodoinstalater* je kolodvor na kojem se sijeku putevi glazbenog materijala, u izvedbi 5 instrumenata, 5 glazbenika i jednog laptopa, s libretom kojeg po kretom tumače 2 izvodačice, 2 izvodača i jedan most. *Vodoinstalaterovi* likovi kreću se sivim područjem od igre do plesa, kojeg se najbolje može opisati terminom pokret.

OVAJ BALET JE PRIČA O OBIČNIM LUDIMA KOJE VIANOVSKA PERCEPCIJA PRETVARA U ČUDOVITĀ ILI BAREM ČUDAKE.

Vodoinstalater je crni balet.

O NATALIJI Natalija Manojlović (1978., HR) kazališna redateljica s diplomom psihologije, kaže o svome radu: 'Svoj rad bih najlakše smjestila u medij kazališta jer kazalište vidim kao spoj glazbe i plesa i likovnosti, ali prije svega

igre sa svim mogućim medijima komunikacije. Tu komunikaciju vidim kao jedino pravilo u mediju kojim se bavim. Moje kazalište je razgovor s ljudima koji sjede u mruku gledališta (ako im ponekad ne odlučim upaliti svjetlo), a instrumenti te komunikacije ne ograničavaju se na specifičan medij niti jezik, doklegod su u funkciji razumijevanja s publikom. Ili bolje rečeno suočavanja između igre i publike.'

O GORDANU Gordan Tudor (1982., HR) saksofonist i skladatelj iz Splita, sklada za kazalište i ples te animirane i dokumentarne filmove. Na pitanje što ga inspirira odgovara: 'Ne znam, ovo je vrlo teško pitanje... Čini mi se da počinjem od nekakve situacije, od nekog dogadaja kojemu sam svjedočio ili mi je prepričan... Vjerojatno počinjem i od ljudi oko sebe, od ljudi s ekrana, iz romana, s Interneta. Gotovo uvijek mi ideje dodu nakon nekog posebnog trenutka, trenutka prije kojeg je sve zamagljeno, a nakon kojeg je sve nekako jasno i jednostavno. Kao glazbenik, najlakše se izražavam zvukovima. Ponekad su ti zvukovi sami sebi svrha, a ponekad su dio veće priče.'

Više na Ganznovi.sczg.hr i facebook.com/GanzNoviFestival.

OLIVER FRLIĆ: MRZIM ISTINU!

21. 9. u 20:00, Teatar & TD – SEK, ulaz besplatan .

O PREDSTAVI Umjesto patetičnog prepričavanja jedne obiteljske povijesti, predstava Mrzim istinu! daje nam uvid te rastvara unutarnje kompleksne odnose unutar autorove obitelji.

**SVOJ DRAMATURŠKI TEMELJ
GRADI NA TENZIJI IZMEĐU
RAZLIČITIH OBITELJSKIH
DOKUMENATA I AUTOROVIH
SVJEDOČANSTAVA TE
FIKCIJALNOG STATUSA KOJI
OVI DOKUMENTI I SVJE-
DOČANSTVA DOBIVAJU
U PROSTORU KAZALIŠNE
REPREZENTACIJE.**

KONCEPT I REŽIJA Oliver Frlić; IZVODE Ivana Roščić, Rakan Rushaidat, Filip Križan i Iva Visković; PRODUKCIJA Studentski centar Sveučilišta u Zagrebu – Teatar & TD uz potporu Gradskog ureda za kulturu, obrazovanje i šport.

PSILICONE THEATRE & CHOCOJAZZ FT. ALEXANDER FORSTNER: REJECT YOUR SOUL

21. 9.. u 21:30, MM Centar, ulaz besplatan.

O PREDSTAVI *Reject Your Soul* psilikonska je (izvode je lutke od silikona!) adaptacija bajke Oscara Willea 'Ribar i njegova duša' u trajanju od 50 minuta u izvedbi minijaturnih silikonskih lutaka uz živu glazbenu pratnju Choco-Jazza i Alexandera Forstnera na udaraljkama. Mladi se ribar zaljubljuje u sirenu, ali da bi joj se pridružio u morskim dubinama mora se odreći svoje besmrtnе duše. *Reject Your Soul* uvjerljiv je vizualni prikaz duhovnoga krajolika gdje ljetopota i okrutnost, želja i smrt supostoje.

O THEATRU Psilicone Theatre glumci su minijaturne silikonske lutke čija se izvedba stvara uživo i vidljiva je na velikom i šarenom projekcijskom platnu. Izvedba 'Psilicone Theatre' javna je video izvedba silikonskih likova, specijalnih fotografskih efekata i osobnih pred-

meta. Izvedbu podupire i prati glazba. Silikonske su lutke otporne i neuništive. Savitljive, rastezljive, povučene, pritisnute, uronjene u razne tekućine i boje - tim osobinama demonstriraju otpornost i mogu postati primjer preživljavanja u otrovnoj današnjici. Tako su fizičke karakteristike lutaka odredile društvene teme družine 'Psilicone Theatre'.

**KAO UMJETNIKA, IZVEDBENE
UMJETNOSTI SU ME ZAVELE BAŠ
ZBOG KONTAKTA S PUBLIKOM.
TO MI JE UVIJEK NEDOSTAJALO
PRI RADU U VIZUALnim
UMJETNOSTIMA.**

Zato izvodimo na mjestima koje umjetnost još nije dotaknula - volimo susretati ljude, posebno one koji nisu zainteresirani za umjetnost, uhvatiti ih u njihovu prirodnom okruženju, prići im onakvima kakvi jesu: polugoli u bazu ili dok ispiju pivo u dvorištu betonskih naselja. Želimo privući, osim kazališne publike, i one koji nemaju pristupa umjetnosti.'

- Aukse Petrušiene, Psilicone Theatre

O CHOCOJAZZU ChocoJazz su dvije prijateljice, Lea Đido i Nina Jukić, koje su jednoga dana odlučile postati bend. U svojoj glazbi koriste svaki instrument i predmet koji im dode pod ruku - klavir, harmoniku, ghungroos, usnu harmoniku, činelice, električnu gitaru, dječji sintetički, elektroničke beatove, novinski papir i keramičke šalice. U izvedbi *Reject Your Soul* pridružiti će im se Alexander Forstner na udaraljkama.

Koncert, 21. 9. u 22:30, atrij Teatra & TD, ulaz besplatan.

O ANTENATU Antenat je prvenstveno ekipa prijatelja, koja svojim zajedništvom, muzikom i osvještenim tekstovima pjesama (na hrvatskom i engleskom jeziku) šalje poruku koju možda najbolje ilustrira pjesma 'Ima nas dovoljno (...vrijeme je povoljno)', koja se može shvatiti i kao himna dobrom raspoloženju i kao poticaj na društveni angažman. Publika je sve to prepoznala pa vjerno podržava bend već dugi niz godina, kao i brojni prijatelji koji čine šarenu karavanu i prate bend iz koncerta u koncert. Više o Antenatu na: www.antenat.net

OSVRT NA 'MALO JE DOVOLJNO' A. STOJKOVIĆA, A. I N. SINKAUZA

Održano 20. 9. 2012. u MM Centru.

Aleksandar Stojković, pjevač grupe *Goribor*, te Alen i Nenad Sinkauz, članovi sastava *East Rodeo*, okupili su se u &TD-u kako bi ponovo izveli pred novim, ganz novim gledateljima glazbeno-scensko djelo *Malo je dovoljno*. O čemu je riječ?

Sadržajno, 'priča o životu koja se pjeva', prati čovjeka koji teško obolijeva i budi se u bolnici 'vezan' za krevet. Njegov glas gubi se u bolu i jeci polusvijesti koja teško prati što se dogada 'na površini' pokraj tijela. Bol i bolest polako dolaze u središte pažnje - bolest postaje lik - družica koja prati glavnog aktera, a uništava sve ostale oko njega (prijatelje, obitelj, poznanike). Formalno, većinu riječi preuzima

Aleksandar Stojković, autor poetičnog teksta koji recitacijom dobiva valnu prirodu s trećom dimenzijom - malom pozornicom MM centra i gledalištem u njoj. Stojković se pokazuje jako vještim govornikom, koji je u stanju ton i melodiju glasa obojiti emocijama. Njegov glas i sam je glazbeni element djela, zajedno s instrumentalnom pratnjom, ili - instrumentima koje prati. Braća Sinkauz čine instrumentalnu stranu izvedbe, no time ipak ne šute, služeći se i glasom, tijelom, udarcima noža, metlici, udaranjem po instrumentima (gitari i sl.) u funkciji stvaranja glazbe. U jednom dijelu izvedbe, braća Sinkauz i sami će izgovarati tekst, namjerno vrlo izvještačeno, mehanički monotono (pri čemu ostaju bliže svojoj prvoj ulozi glazbenika). Glazba u 'Malo je dovoljno' složeni je sustav koji prati, ali i čini sadržaj izvedbe i umjetničke poruke. Umjesto ritma rime, melodije potencijalno izgovorenih glazova u sebi čitane poezije, ovdje dolaze izgovoreni glasovi i složeni (izmjenjivi) ritam uz dinamiku nastupa u živo, pri čemu će Sinkauzi koristiti brojne instrumente osim već spomenutih, kao što su kontrabas, bas gitara, ukulele, klavir. Eksperimentirajući glazbom koju čine zvukovi u rasponu od tišine pa do zaglašnosti i osjetnog, sveprožimajućeg vibriranja

zraka i okoline, 'razgovaralo se o' mogućnosti osjećanja tudih problema 'vlastitim kožom', ili barem prizivanja sličnosti.

Ne treba zaboraviti spomenuti i majstorski izvedeno oblikovanje svjetla Bojana Gagića. Osobito je upečatljiva pojava linije svjetlosti koja, u jednoj od potencijalnih interpretacija, dočarava prisutnost odškrinutih vrata bolničke sobe.

Stara je već izreka: vidimo što hoćemo. No, ona postavlja i pitanje: vidimo li što nećemo? 'Bol od prevelike боли'? Na rubu svoga vremena, netko se budi kao bolest, i prihvata pitanje teže od kafkijanskog, a koje glasi: 'kako se osjećaš?'. Kako se osjeća čovjek u boli i bez snage da se osvrne iza sebe, a čiji glas ne čujemo na ulici, a često se ne pitamo i često ne znamo? Glas osobe zatvorene u četiri zida svoga života rijetko dobiva akustičnu snagu, rijetko se uopće javlja, kao u ovom malom remek-djelu (kratki format: 55 min.) U zaborav je bačena velika pozornica, dramaturški zapis, složena scenografija, kostimografija i sl. jer - *malo je dovoljno* da s empatijom i strahom od veličine boli, njena istovremena užasa i ljepote, uđemo u svijet onoga koji je spremjan potpuno razotkriti.

— Iva Božić

DVA OSVRTA NA 'MOBILE HOMES' NAJE LEE JENSEN

Održano 20. 9. 2012 u Teatru & TD i na ulicama grada Zagreba.

Otkad je početkom prošlog stoljeća srušena granica četvrtog zida, kao recipijenti izvedbe umjetnosti postali smo svjedocima brojnih neobičnih miješanja izvedbene i gledateljske stvarnosti, osobito u vidu participacije gledatelja u samoj predstavi ili performasu.

Teško se oteti dojmu da gledatelj iz takvih procesa često izlazi razočaran. Osjećaj uzbuđenja zbog prilike da se bude sudionikom scenske iluzije, najčešće biva degradiran spoznajom da činimo dio detaljno izrežirane izvedbene situacije u kojoj neće doći do prevelikih odstupanja što bi eventualno mogla narušiti zamišljenu umjetničku koncepciju.

Zvučna je instalacija Naje Lee Jensen u tom pogledu svojevrsna novost i iskorak; na dovitljiv način mlada umjetnica dopušta publici, odnosno onom jednom jedinom promatraču/sudioniku po instalaciji, da čini ključni dio izvedbe i da izvedba bude 'krojena prema njemu'. Umjetnica, naime, u svojoj instalaciji promatrača/sudionika ostavlja u potpunoj dezorientiranosti, pa čak i nemoći, u kojoj ipak dominantnim produkтом ostaje zvuk, i to upravo zvuk srca samog sudionika/promatrača. U umjetničkoj instalaciji u kojoj je zvuk dominantnim medijem, *publika* je postavljena da bude jednim od ravnopravnih tvoraca izvedbe, kao što je to i zvučna izrežirana pratnja, i zvuk automobila, ali i grada, koji na taj način također postaje sudionikom. To je zapravo trenutak u kojem autorica instalacije uspijeva ostvariti sebi zadana poetička načela prema kojima publika zamjenjuje glumca. (Teško se na ovom mjestu oteti porivu za pozitivističkom primjedbom kako umjetnica nakon odradenog prediplomskog studija glume nastavlja studiranje u smjeru likovnih umjetnosti eliminirajući glumu u korist koncepta,

što zrcali i u svojim radovima).

Ipak, koliko god se ovakvi radovi činili značajnim odmakom u odnosu na klasične oblike kazališne umjetnosti, postoje nešto što proizlazi iz samog sadržaja ove instalacije, čineći je potvrdom prirode kazališne umjetnosti. Riječ je o stanjima u kojima se promatrač/sudionik nalazi tijekom izvedbe; bez sumnje svatko od sudionika bar je na nekoliko trenutaka osjetio izuzetnu nelagodu za vrijeme izvedbe: što zbog klaustrofobije, potpunog mraka i dezorientiranosti, koje jasno asociraju na vožnju u pogrebnom kovčegu, što zbog nelagode uzrokovane dubokim basovima, ili pak samo zvukom vlastitog srca. Ono što pak odvraća promatrača/sudionika od zaustavljanja izvedbe (umjetnica jasno naglašava da je to moguće napraviti kucanjem na prozor unutar kombinacija), svijest je o iluziji, iluziji koja se nadaje kao utočište, sigurnosti koja prolazi iz činjenice da je u prirodi izvedbenih umjetnosti da proizvode iluziju, a time i uvjerenje da nam se ništa loše neće dogoditi, te da će se život sasvim normalno nastaviti i nakon instalacije koja nas je u 12 minuta suočila s *ništavljom* koje okružuje naše postojanje.

— Marija Krnić

razumijevano, ono se introvertira i usmjerava na sebe samo postajući vlastito *drugo*. Pokušajem samoregulacije u vidu disanja ili pomicanja, ono nastoji djelomice povratiti kontrolu izgubljenu kad je u pitanju smjer, brzina ili krajnje odredište kretanja, osluškivanjem i pozicioniranjem sebe, no i ti konci se pokazuju prividnim jer udarci srca postaju sve jači i jači, a netko čuje, netko sluša. Autorica će načeti problematiku nadzora i kontrole, ali i identiteta potičući sudionika performansa da se zapita: Jesam li to *ja*? Nemogućnost razlučivanja granica između unutarnjeg i vanjskog transformira poimanje i shvaćanje prostora čije dimenzije i sadržaj postaju zamagljenima, modificiranim i dislociranim. Uredaj kanalizira auditivne impulse, koji bi trebali biti generirani skupljanjem i širenjem srca, odašiljući ih u zrak čime se tijelo rastvara i očituje prema van filtrirajući moguću emocionalnu paletu – od zabrinutosti, preko straha, do smirenosti.

No, otkriva li *priroda osjećaja*? Je li emocije moguće mjeriti i isčitati u fizikalnim veličinama? Kiborgizacijom tijela tehničkom spravom za mjerjenje biološke aktivnosti, izvedba intervenira u ideju *prirodnog*, kao što i sami elementi urbanog, u kojem se karavan kreće, put betona, prometa i gradevina, zadiru u neko pretpostavljeno prethodno neuzurpirano stanje. U trenutku kada se vožnja približi samome kraju, prilikom izlaska iz mraka, vrtoglavica, dezorientiranost i početna nemogućnost mapiranja mesta na kojem osoba jest, dovode do kulminacije same izvedbe u vidu prilagodbe, snalaženja i trenutnog markiranja prostora prepoznatljivim oznakama. Naja Lee Jensen se, dakle, na vrlo misaono stimulativan i intrigantan način poigrava prostornim odnosima i tjelesnošću manipulirajući polulaboratorijskim uvjetima unutar vozila u kojima se osoba nalazi.

Ipak, završila bih promišljanje iskustva *Mobile Homes* pozivom na proširenje i radicalizaciju koncepta zbog toga što statičnost i fiksiranost putnika, te indikatori skretanja i stajanja, ipak služe kao stabilizatori svega onoga što se nastoji poremetiti. No, elastičnost projekta svakako dopušta njegovo konstantno nadogradivanje, nijansiranje i modeliranje s obzirom na predodžbe i mehanizme za kojima autorica odluči posegnuti.

— Nina Čolović

GANZ NOVA NAJAVA ZA SUBOTU, 22.9.

U subotu program otvara treća po redu izvedba serije pokretnih performansi po gradu – *Mobile Homes* Naje Lee Jensen, od 17 - 21h. Subotnja kazališna premijera pripala je Ireni Čurik i Silke Grabinger s *Versuchsperson Silke Grabinger 1.2* u 20h u velikoj dvorani Teatra & TD. Silke Grabinger, austrijska plesačica koja se bavi breakdanceom, s 5 različitim koreografa pokušala pronaći nove načine rada s poznatim uzorcima plesa i performansa. Slijedi autorski koncert Matthiasa Kranebittera, u

21h u polukružnoj dvorani Teatra & TD, na kojemu ćete moći poslušati elektroakustične skladbe za solo instrumente i duete uz elektroniku te skladbe za komorne sastave u izvedbi hrvatskih i austrijskih glazbenika. Novost Novog Ganz novog festivala je i *Reći više!* prezentacija i predstavljanje mladih umjetnika i kreativaca u Atriju Teatra & TD u 22h. Predstaviti će se Pogon, Mreža APAP, Paolo Tišljaric, Zagrebački plesni centar i dr., a posjetiteljima će se pružiti mogućnost dinamičnog otkrivanja svijeta kazališta, umjetnosti i kulturne produkcije. U kraj subotnjeg programa ispratit će nas neizostavno ime urbane glazbene scene - DJ Labosh, u 23h u atriju Teatra & TD.

— Kultura promjene